

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **V.H.**, bytem ■■■, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2012. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, přiznán od 1. 8. 2010 invalidní důchod pro invaliditu I. stupně ve výši 3 550 Kč, od 1. 1. 2011 ve výši 3 664 Kč, a od 1. 1. 2012 ve výši 3 727 Kč, a to do 12. 11. 2012 s tím, že od 13. 11. 2012 žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu I. stupně nenáleží.

Žalobkyně s posouzením invalidity od 13. 11. 2012 nesouhlasila, neboť to dle ní lékařská zpráva, kterou soudu přikládá, vyvrací. Žalobkyně uvedla, že se jí dne 20. 8. 2009 stal pracovní úraz. Od vyučení do úrazu vykonávala práce ve stoje a pohybu, přitom při chůzi pociťuje intenzivní bolest a noha jí otéká. Byla informována o pracovních nabídkách na výrobních linkách, které jsou fyzicky namáhavé. S obtížemi zvládla rekvalifikační počítačový kurz, ale s daným minimem nemá možnost uplatnit se na trhu práce, má jen možnost zaměstnat se ve chráněné dílně jako invalidní. Žalobkyně odkázala na lékařské zprávy z traumatologie Liberec ze dne 13. 11. 2013 a lékařskou zprávu MUDr. N. ze dne 13. 11.

2013. Soudu navrhovala, aby rozhodnutí žalované zrušil a žalobkyni byl přiznán zpětně a doplacen invalidní důchod.

V dalším doplnění žaloby žalobkyně žádala o přidělení bezplatného právního zástupce, tento návrh soud usnesením ze dne 12. 12. 2013, č. j. 60 Ad 20/2013-25, zamítnul.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná navrhla provedení důkazu posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“).

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 24. 9. 2012 požádala žalobkyně o invalidní důchod s tím, že 20. 7. 2009 utrpěla úraz. Dne 14. 11. 2012 byla žalobkyně ve smyslu § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, posouzena posudkovou lékařskou Okresní správou sociálního zabezpečení v České Lípě (dále jen „OSSZ“). Dle vypracovaného posudku byla žalobkyně v době od 1. 8. 2010 do 12. 11. 2012 invalidní pro I. stupeň invalidity, když se u ní jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, byl zjištěn pokles pracovní schopnosti o 35 % v důsledku posouzení jejího zdravotního postižení dle kap. XV., odd. B, pol. 13b Přílohy č. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Dále posudková lékařka OSSZ konstatovala, že od 13. 11. 2012 již žalobkyně nebyla invalidní, neboť u ní zjištěn pokles pracovní schopnosti jen celkem o 25 %, protože její zdravotní postižení bylo ohodnoceno již dle kap. XV., odd. B, pol. 13a Přílohy č. 1 cit. vyhlášky 15 % poklesu pracovní schopnosti s tím, že se podle § 3 odst. 2 cit. vyhlášky hodnota zvyšuje o 10%.

Na základě tohoto posouzení zdravotního stavu žalobkyně vydala žalovaná dne 21. 12. 2012 prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodla o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně v období od 1. 8. 2012 do 12. 11. 2012 a zároveň bylo vysloveno, že od 13. 11. 2012 žalobkyni invalidní důchod nenáleží, a to s odkazem na posouzení zdravotního stavu žalobkyně dle posudku OSSZ ze dne 14. 11. 2012, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyni od 13. 11. 2012 činila míra poklesu její pracovní schopnost jen 25 %.

Proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala námitky, ve kterých nesouhlasila s tím, že již není nadále invalidní, uváděla, že se její zdravotní stav nezlepšil a zdravotní potíže trvají.

V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobkyně posouzen ve smyslu § 8 zákona č. 582/1991 Sb. posudkovou lékařkou žalované. Tato ve svém posudku ze dne 7. 3. 2013 dospěla ke shodným závěrům o invaliditě I. stupně žalobkyně v období od 1. 8. 2010 do 12. 11. 2012 s tím, že od 13. 11. 2012 již není žalobkyně invalidní, neboť její zdravotní postižení je nutno posoudit dle kap. XV., odd. B, pol. 13a přílohy č. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., pro které se stanoví míra poklesu 15 %. Posudková lékařka shodně tuto procentní míru navýšila o 10% dle § 3 odst. 2 citované vyhlášky, takže celkově činí míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně 25 %, proto již není od 13. 11. 2012 invalidní.

Ze závěru tohoto lékařského posudku potom žalovaná vyšla při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým námitky žalobkyně podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004

Sb., správního řádu, zamítla a rozhodnutí vydané v I. stupni řízení potvrdila. V odůvodnění žalovaná uvedla, že po přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně zjistila, že se u ní v období od 1. 8. 2010 do 12. 11. 2012 skutečně jednalo o invaliditu pro I. stupeň. Ale od 13. 11. 2012 byl zjištěn pokles pracovní schopnosti jen o 25 %, proto nejsou od tohoto data u žalobkyně splněny podmínky § 39 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Na základě skutečností uvedených v posudku ze dne 7. 3. 2013 dospěla žalovaná k závěru, že zdravotní stav žalobkyně je stabilizovaný, rentgenologicky konstatován konsolidovaný stav po zlomenině a doporučeno odlehčování. Svým dopadem na funkci organismu zdravotní stav žalobkyně nedosahoval míry poklesu pracovní schopnosti invalidizující úrovně s tím, že byl posouzen dle kap. XV., odd. B, pol. 13a Přílohy č. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., a byla zvolena horní hranice stanoveného rozmezí 15 % a dále navýšena pro celoživotně vykonávané dělnické profese o dalších 10 % na celkových 25 %. Žalovanou bylo zmíněno eventuální posouzení zdravotního postižení žalobkyně dle kap. XIII., odd. A, pol. 1a Přílohy č. 1 cit. vyhlášky, tedy lehká forma s lehkým dopadem na funkci dotčeného kloubu a končetiny, čemuž odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti ve výši 10 %. Posudkem lékařské posudkové služby tak bylo dle žalované potvrzeno zjištění, ze kterého vycházela OSSZ.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska námitek žalobkyně, které se týkaly neuznání invalidity od 13. 11. 2012 a určení procentní míry poklesu její pracovní schopnosti, v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Přitom byl soud vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V soudním přezkumném řízení bylo doplněno posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkem PK MPSV, pracoviště Ústí nad Labem, v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., dle kterého PK MPSV posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důvodového zabezpečení.

Podle protokolu o jednání PK MPSV ze dne 27. 2. 2014 jednala PK MPSV v příslušném složení za účasti odborné lékařky z oboru ortopedie, žalobkyně byla při jednání přítomna a odbornou lékařkou vyšetřena. Z protokolu o jednání vyplývá, že PK MPSV měla k dispozici též lékařské zprávy MUDr. N. ze dne 13. 11. 2013 (PK MPSV nesprávně uvedla datum 18. 11. 2013) a MUDr. K. z traumatologicko ortopedického centra Krajské nemocnice Liberec ze dne 13. 11. 2013, kterých se žalobkyně dovolávala v žalobě. Žalobkyně se vyjadřovala ke svým předchozím zaměstnáním a subjektivním potížím.

PK MPSV v posudku ze dne 27. 2. 2014 konstatovala, že od 1. 8. 2010 do 12. 11. 2012 byla žalobkyně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění následkem úrazu ze dne 20. 7. 2009, kdy šlo o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť míra poklesu pracovní schopnosti činila u žalobkyně 35 % v důsledku posouzení jejího zdravotního postižení dle kap. XIII., odd. B, pol. 2b Přílohy č. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Jednalo se o komplexní regionální bolestivý syndrom s omezením funkce končetiny způsobující obtíže při vykonávání některých denních aktivit s tím, že nešlo o těžkou poruchu, ale ani o lehkou lokální poruchu. Podle PK MPSV tento stav trval až do kontroly 12. 11. 2012, kdy byla konstatována konsolidace po zlomenině

a žalobkyně byla vyřazena z evidence poradny s doporučením opatření pro počínající poúrazovou artrózu hlezenního kloubu, tedy omezení dlouhého stání a odlehčování končetiny dle nálezu odborného lékaře MUDr. L., PhD. ze dne 12. 11. 2012. Od tohoto data se proto nejedná o komplexní regionální bolestivý syndrom, ale postižení dle kap. XV., odd. B, pol. 11 Přílohy č. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. s uvedenou mírou poklesu pracovní schopnosti 10 až 20%, když se jedná o omezení pohybu. S ohledem na dříve vykonávané dělnické profese PK MPSV zdravotní postižení hodnotila horní hranicí rozmezí, tedy 20 % s tím, že k dalším zvýšením již není objektivní důvod vyplývající ze zdravotního stavu nebo pracovní anamnézy. PK MPSV uzavřela, že od uvedeného data již žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, protože nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %.

K tomuto posudku se žalobkyně při ústím jednání soudu již nevyjádřila. Nenavrhovala provést doplnění dokazování, pouze uváděla, že vždy vykonávala dělnické profese, u kterých stála. V současné době nemá na Českolipsku možnost zaměstnání, v chráněné dílně zaměstnají toho, kdo má zdravotní omezení nebo alespoň částečný invalidní důchod. Rovněž žalovaná nenavrhovala provést doplnění dokazování.

Provedený důkaz posudkem PK MPSV byl soudem zhodnocen podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku PK MPSV soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost PK MPSV a náležitosti posudku, posudek hodnotí z hlediska jeho úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti. Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míře poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav posuzovaného.

V souzeném případě PK MPSV vypracovala posudek v řádném složení, za účasti odborné lékařky z oboru ortopedie, takže zdravotní postižení žalobkyně mohlo být řádně zhodnoceno dle posudkových kritérií, když se jednalo o postižení dolní končetiny po úrazu, který žalobkyně utrpěla dne 20. 7. 2009. Žalobkyně byla jednání PK MPSV dne 27. 2. 2014 přítomna a vyšetřena odbornou lékařkou. Bylo jí umožněno vyjádřit se ke svým dosavadním zaměstnáním, které následně PK MPSV ve svém hodnocení reflektovala, a rovněž k subjektivním potížím. Soud ověřil, že PK MPSV měla pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně dostatek podkladů, vycházela nejen ze zdravotní dokumentace obvodní lékařky MUDr. N., ale především řady odborných lékařských nálezů, jež byly v posudku citovány, a to včetně aktuální lékařské zprávy z traumatologicko ortopedického oddělení Krajské nemocnice Liberec MUDr. K. ze dne 13. 11. 2013 a poslední zprávy MUDr. N., kterých se žalobkyně v žalobě výslovně dovolávala. Z těchto zpráv posudek rovněž vycházel a soud nezjistil, že by s nimi byl v rozporu.

Žalobkyně nijak v žalobě nebrojila proti uznání invalidity I. stupně v období od 1. 8. 2010 do 12. 11. 2012, soud se proto zaměřil na zjištění poklesu pracovní schopnosti žalobkyně po 12. 11. 2012. Byť se posudkové zhodnocení zdravotního postižení žalobkyně po 12. 11. 2012 od předchozích posouzení posudkové lékařky OSSZ a posudkové služby žalované odlišuje, PK MPSV dospěla ke stejnému závěru o tom, že pokles pracovní schopnosti žalobkyně po tomto datu již nedosáhl 35 %, a tedy invalidizující míry. Podle

soudu PK MPSV přesvědčivě zhodnotila, že dospěla shodně jako předchozí posudkové lékařky k závěru o stabilizaci a konsolidaci zdravotního stavu žalobkyně po úrazu levé dolní končetiny, pro který byla žalobkyně již vyřazena z evidence porady s doporučením následných opatření pro počínající poúrazovou artrózu hlezenního kloubu, tedy omezení dlouhého stání a odlehčování končetin, na které se i žalobkyně odvolávala, který PK MPSV podpořila odvoláním se na lékařskou zprávou MUDr. L., PhD., ze dne 12. 11. 2012. PK MPSV proto zdravotní postižení žalobkyně hodnotila dle kap. XV., odd. B, pol. 11 Přílohy č. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., když uvedla, že se jednalo nikoli již o bolestivý regionální syndrom, ale omezení pohybu hlezenního kloubu levé dolní končetiny, nikoli jeho úplné ztuhnutí. Zdravotní postižení tedy PK MPSV hodnotila jako zdravotní postižení, o jehož zařazení dle cit. vyhlášky uvažovala alternativně uvažovala posudková lékařka žalované v posudku ze dne 7. 3. 2013. Toto zdravotní postižení je hodnoceno mírou poklesu pracovní schopnosti 10 až 20 %. PK MPSV potom s odůvodněním, že se jedná o omezení pohybu, nikoli o úplné ztuhnutí kloubu hodnotila s přihlédnutím k dříve vykonávaným dělnickým profesím zdravotní postižení horní hranicí rozmezí, tedy 20% mírou poklesu pracovní schopnosti. Proto již nedošlo k navýšení hodnocení, a to ani z důvodu zdravotního stavu žalobkyně, když PK MPSV výslovně konstatovala, že nebyla prokázána jiná onemocnění žalobkyně. Ke zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti pak nedošlo ani s ohledem na pracovní anamnézu žalobkyně, která již byla PK MPSV zhodnocena při úvaze o použití horní procentní míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. PK MPSV potom svoji argumentaci řádně doplnila i o úvahy, jestli by jiné hodnocení zdravotního postižení žalobkyně vedlo k příznivějšímu závěru o její invaliditě. Protože PK MPSV dospěla k závěru, že nikoli, uzavřela s tím, že pokles pracovní schopnosti u žalobkyně činil po 12. 11. 2012 pouze 20 %. Toto odůvodnění považuje soud za postačující a s ohledem na to, že nenalezl důvody vyvracející závěr o hodnotě poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, má za to, že uvedeným posudkem PK MPSV bylo prokázáno, že žalovaná vycházela ze správně zjištěného poklesu pracovní schopnosti o méně než 35 % po 12. 11. 2012.

Podmínky pro získání a trvání nároku na invalidní důchod jsou stanoveny zákonem o důchodovém pojištění. Podle § 39 odst. 1 citovaného zákona je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje ust. § 39 odst. 3 až odst. 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb.

Soudu dospěl k závěru, že v souzeném případě byl zákonný způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti žalobkyně o nejméně 35 %, nejvíce o 49 % v období od 1. 8. 2010 do 12. 10. 2012, a o méně než 35 % po 12. 11. 2012 ve smyslu § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná tedy vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, když uvedla, že žalobkyně od 13. 11. 2012 již nebyla invalidní ani pro invaliditu I. stupně.

Pro úplnost zbývá dodat, že důvodem pro přiznání invalidního důchodu může být jen splnění zákonných podmínek dle zákona o důchodovém pojištění. Rozhodně není nárok na invalidní důchod závislý na možnostech sehnat odpovídající zaměstnání v daném regionu. Ani skutečnost, že v chráněných dílnách jsou přednostně zaměstnávány osoby se zjištěným pracovním omezením, případně ty, které pobírají důchod pro invaliditu, nemůže být důvodem pro vyhovění žalobě. PK MPSV pak dostatečným způsobem hodnotila vliv dosavadního pracovního uplatnění žalobkyně a možnost v něm pokračovat s ohledem na vyslovená

omezení odborných lékařů v rámci volby horní procentní hranice míry poklesu pracovní schopnosti stanovené cit. vyhláškou.

Ze všech uvedených důvodů nebyla žaloba soudem shledána důvodnou a soud ji proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nárok.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. dubna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová